

Luuk. 2:22-33

Kun tuli päivä, jolloin heidän Mooseksen lain mukaan piti puhdistautua, he menivät Jerusalemiin viedäkseen lapsen Herran eteen, sillä Herran laissa sanotaan näin: "Jokainen poikalapsi, joka esikoisena tulee äitinsä kohdusta, on pyhitettävä Herralle." Samalla heidän piti tuoda Herran laissa säädetty uhri, "kaksi metsäkyhkyä tai kyyhkysenpoikaa".

Jerusalemmissä eli hurskas ja jumalaapelkäävä mies, jonka nimi oli Simeon. Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen yllään. Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei kuolema kohtaa häntä ennen kuin hän on nähnyt Herran Voidellun. Hengen johduksesta hän tuli temppeliin, ja kun Jeesuksen vanhemmat toivat lasta sinne tehdäkseen sen, mikä lain mukaan oli tehtävä, hän otti lapsen käsivarsilleen, ylisti Jumalaa ja sanoi:

- Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.

Jeesuksen isä ja äiti olivat ihmeissään siitä, mitä hänestä sanottiin.

"Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta..."

Sen lisäksi, että Simeon oli hurskas ja jumalaapelkäävä mies, hän oli mies, joka odotti lohdutusta. Jumala oli hänelle lohdutuksen Jumala. Usko oli hänelle lohduttavaa uskoa. Nämä Raamatun sanat olivat tarkasti hänen muistissaan: *"Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin minä teitä lohdutan, sanoo Herra"* (Jes 66:13).

Israelin kansa oli kokenut historian saatossa kovia: he olivat usein kärsineet vieraiden valloittajien käsissä. Sota ja hajaannus olivat yhä arkipäivää. Eri jumalia oli vähintään yhtä paljon kuin kansoja. Siksi juutalaiset odottivat palavasti Messiaasta, Jumalan voideltua, joka muuttaisi kaiken. Hän toisi rauhan, kokoaisi juutalaiset yhteen kaikkialta maailmasta ja johtaisi kansat tuntemaan yhden ainoan Jumalan. Tätä lohdutusta Simeonkin hartaasti etsi. Hän oli saanut Herralta valtaisan lupauksen: *"Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei kuolema kohtaa häntä ennen kuin hän on nähnyt Herran Voidellun."*

Simeon oli iäkäs mies. Moniin ikävuosiin oli mahtunut kaikenlaista. Hän oli jäänyt leskeksi, molemmat lapset olivat kuolleet, samoin hänen sisaruksensa. Myös ystävät olivat saatettu haudan lepoon. Vanhuuden vaivat olivat liiankin tuttuja, kävelykeppi oli välttämätön kaveri. Näkö ja kuulo olivat nuoruuden vuosista auttamatta heikentyneet. Mielikin välillä väsyi, eikä uusi aamu alkanut aina helposti. Joskus vanhat haavat nousivat esiin ja nostivat kyyneleet silmiin. Elämä oli yksinäistä, ihmiskontakteja olisi saanut olla enemmän. Mutta yksi hänellä oli, se kaikkein tärkein: Jumala. Hän luotti Jumalaan koko sydämeästään, oli tehnyt niin jo nuoresta pitäen. Hänen uskonsa oli kestänyt läpi koetusten. Usko toi hänelle lohtua. Usein vanha Simeon rukoili itsekseen Psalmin 73 sanoin: *"Taivaassa minulla on sinut, sinä olet ainoa turvani maan päällä. Vaikka ruumiini ja sieluni nääntyvät, Jumala on kallioni, minun osani iankaikkisesti."*

Vaikka Simeon tiesi kuolinhetkensä lähestyvän päivä päivältä, hänellä oli jotain suurta mitä odottaa – hän saisi vielä tavata Herran Voidellun, Messiaan! Tähän lupaukseen hän luotti täydellisesti. Vuosikausia hän oli odottanut lupauksen täyttymistä. Herätessään uuteen päivään hän aina ajatteli: *"Josko tänään saisin nähdä Herran Voidellun?"* Sinnikkäästi hän luki sanaa ja kävi temppelissä. Hän kuunteli uskonoppineita ja Messias-ennustuksia. Jerusalemin temppelin porteilla hän oli tuttu näky päivystäessään sisälletulijoita. Silmä kovana hän tarkkaili jokaista vierasta ja mietti, olisikohan hän Messias. Kasvoja meni ohitse tuhansittain, satoina eri päivinä. Vaikka rankkasade piiskasi, helle porotti tai vatsa kurni, seisoi vanha Simeon vakaasti paikallaan. Hän ei epäillyt Jumalan lupausta, vaikka sen toteutuminen kesti ja kesti. Heikkoina hetkinään hän ammensi voimaa Sanasta: *"Miksi olet masentunut, sieluni, miksi olet niin levoton? Odota Jumalaa! Vielä saan kiittää häntä, Jumalaani, auttajaani"* (Ps. 42:5).

Eräänä aamuna Simeon tunsu Pyhän Hengen kutsun voimakkaampana kuin koskaan. Toivorikkaana hän asettui temppeliin tutulle paikalleen. Väkeä oli runsaasti liikkeellä. Simeon tutki heitä tarkkaan. Hetken päästä hän näki nuoren pariskunnan saapuvan temppeliin. Heillä oli mukanaan kaksi kyyhkysenpoikaa uhrilahjaa varten. Vaatetuksesta päätellen he olivat varsin köyhiä. Puheenparsi taas paljasti heidän olevan Galileasta, alueelta, jota ei liiemmin Jerusalemissa arvostettu. Simeon oli jo kääntämässä katsettaan toisaalla, kun hän huomasi äidin sylissä olevan pienen lapsen. Sillä hetkellä Pyhä Henki puhui suoraan Simeonin sydämeen ja hän sai varmuuden, että juuri tämä pieni poika oli luvattu Messias. ”Voi, tätä suurta iloa ja riemua! Kyllä kannatti odottaa!”, ajatteli vanhus. Spontaanisti hän meni lapsen vanhempien luokse ja kaappasi lapsen syliinsä. Hämällään olevat vanhemmat näkivät pienokaisensa kohoavan ylös tuntemattoman vanhuksen käsivarsilla. Samalla Simeon muisti kiitollisena Raamatun lupaukset ja lausui ääneen: *”Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.”*

Näin minä ajattelen Simeonin kertomuksen, siis sen taustakertomuksen mitä Raamattu ei kerro. Ehkä sinun mielikuvasi poikkeaa kuullusta, ja hyvä näin – siihen on sinulla täysi vapaus. Tärkeintä eivät olekaan mielikuvien yksityiskohdat, vaan se, mitä kertomus Simeonista opettaa. Tässä kohden ammennamme yhteisestä lähteestä.

Simeonin usko oli – kuten sanottua – lohdutusta etsivää uskoa. Miksi me ihmiset kuitenkin etsimme lohtua monesti aivan muualta kuin Jumalasta? Miksi sitä etsitään asioista, jotka haittaavat elämää tai jopa tuhoavat sen? Vanhus opettaa meitä tänään kääntymään joka tilanteessa Herran puoleen. Samaa lohdutusta tarjoaa Paavali: *”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, armahtava Isä ja runsaan lohdutuksen Jumala!* (2 Kor 1:3).

Simeonin usko oli odottavaa uskoa. Nykyään vaaditaan nopeaa ja tehokasta toimintaa kaikilta, myös Jumalalta. Ei jakseta rukoilla rauhassa ja luottaa Sanan lupauksiin. Kuukausi on jo liian pitkä aika, puhumattakaan vuosista. Kuka jaksaa odottaa? Näin kuitenkin kannattaa tehdä. Jaakob kirjoittaa: *”Olkaa siis kärsivällisiä, veljet, Herran tuloon asti. Niin maamieskin: kärsivällisesti hän odottaa maan kallista hedelmää kevään ja syksyn sadonkorjuuseen saakka”* (5:7).

Simeonin usko oli Sanaan ja temppeliin sidottua uskoa. Kuinka trendikästä onkaan nykyisin uskoa mihin huvittaa ja ilman kirkon yhteistä uskoa! Tämä hirvittävä harhaoppi leviää kulovalkean tavoin. Epäuskoinen ei näe Raamatusta ja kirkon opissa Jumalan kirkkautta, vaan ainoastaan ihmisten muistiin merkitsemiä uskonkokemuksia ja satuja. Mutta uskon silmin katsellen ja uskon korvin kuunnellen Raamatusta näkyy pelastuksen evankeliumi niin kirkkaana, ettei siitä jää mitään epäselvyyttä. Simeonin kohtasi Jeesus-lapsen temppelissä ja tutki sitä ennen Sanaa. Näin mekin teemme: tulemme kirkkoon kohtaamaan Jeesuksen ja kuulemaan evankeliumia siitä, että syntinen saa elää ja kuoleman valta on voitettu. Joka kerran lähdemme kirkosta arkeemme päätössiunauksen saattelemina. Näin voimme sanoa kuin vanha Simeon: *”Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä...”*

Simeonin usko oli lähetysuskoa. Uskon kautta Simeon ymmärsi, että Jeesus oli kaikille kansoille valmistettu pelastuksen valo. Sama kirkkaus loisti myös Israelille. Myöhemmin tapahtunut Jeesuksen ristinkuolema ja ylösnousemus toteuttivat nämä profetiat: oli tullut maailmanlähetyksen aika. Sen takia meidän velvollisuutena on viedä eteenpäin tätä lohduttavaa, odottavaa, raamatullista, seurakunnallista ja lähettävää uskoa. Kerromme kaikille kansoille, että yksin Jeesus riittää, kuten se riitti Simeonillekin. Kristuksen kirkkaudessa pimeys, epätoivo ja kuoleman varjot katoavat. Kolossalaiskirjeessä sanotaan: *”Hän [Jumala] on tahtonut antaa heille tiedoksi, miten häikäisevän kirkas on tämä kaikille kansoille ilmaistava salaisuus: Kristus teidän keskellänne, kirkkauden toivo”* (1:27).